

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **J. M.**
zastoupen Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Okresní soud v Rokycanech**
sídlem Jiráskova 67, 337 64 Rokycany

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn.
21 Si 114/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalovanému byla dne 19. 9. 2021 doručena žádost, kterou žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) požadoval informace:
 1. Kolik žalob na náhradu nemajetkové újmy způsobené průtahy v soudním řízení bylo u místního soudu podáno v letech 2016, 2017, 2018, 2019 a 2020?
 2. Kolik žalob v souvislosti s výše uvedenou otázkou bylo alespoň částečně úspěšných?
 3. Jaká byla výše průměrné přiznané náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem za roky dle otázky č. 1?
 4. Jaká je výše průměrné přiznané náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem za roky dle otázky č. 1 celkem?
 5. V kolika případech byl u žalob na náhradu škody způsobených nesprávným úředním postupem uzavřen soudní smír v letech dle otázky č. 1?
 6. Kolik činí u místního soudu průměrná délka trestního řízení, občanského soudního řízení a řízení ve věcech péče o nezletilé, a to za období roku 2020?
 7. Jaký je počet soudních řízení, jež trvají u místního soudu v současné době déle, než 3 roky?
 8. Jaký je počet soudních řízení, jež trvají u místního soudu v současné době déle, než 6 let?
 9. Jakým způsobem místní soud přistupuje k předcházení vzniku soudních průtahů?
2. Dne 1. 10. 2021 žalovaný poskytl žalobci informace požadované otázkami 6 až 9 a ve vztahu k otázkám 1 až 5 mu sdělil, že ho odkazuje na Ministerstvo spravedlnosti ČR (dále jen „ministerstvo“), neboť žaloby na náhradu nemajetkové újmy způsobené průtahy v soudním řízení nebo či nesprávným úředním postupem za období let 2016 až 2020 nespádají do příslušnosti okresních soudů, ale ministerstva, kdy žalovaný není informován o probíhajících žalobách ani o způsobu vyřízení.
3. Žalobce doručil dne 6. 10. 2021 žalovanému podání označené jako stížnost „*proti částečnému vyřízení*“ – „*na postup při vyřizování žádosti o informace*“ podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, v němž uvedl, že přípis žalovaného ze dne 1. 10. 2021 považuje za nedostatečný, neboť neobsahuje konkrétní odpovědi na některé položené otázky. Žalobce žádal, aby nadřízený orgán žalovaného nařídil žalovanému, aby žádost vyřídil do 3 dnů nebo aby poskytl požadovanou informaci v konkrétním rozsahu. Žalobce přiložil jako příklad svědomitého vyřízení obdobné žádosti o informace informace poskytnuté Krajským soudem v Hradci Králové.
4. Žalovaný odeslal dne 14. 10. 2021 žalobci přípis, jímž ho vyzval ke sdělení do jednoho týdne, v jaké části považuje žalobce poskytnuté informace za nedostatečné a jaké informace

žádá žalobce doplnit. Přípis byl žalobci doručen dne 22. 10. 2021, aniž na něj žalobce reagoval.

II.

Žaloba

5. Žalobce se žalobou podanou dne 1. 11. 2021 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného.
6. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 19. 9. 2021 požádal žalovaného o poskytnutí informace. Přípisem ze dne 1. 10. 2021 žalovaný ani neodpověděl na otázku 1 až 5 žádosti o informace, ani o tom nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobce podal dne 6. 10. 2021 ministerstvu, jakožto nadřízenému orgánu žalovaného, stížnost proti částečnému neposkytnutí informace podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ ve spojení s ust. § 79 s. ř. s. Ministerstvo o stížnosti v rozporu s § 16a odst. InfZ dosud nerozhodlo, lhůta k předání věci ministerstvu dle § 16a odst. 5 InfZ marně uplynula a žalovaný nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 16a odst. 5, 8 InfZ. V rámci stížnosti žalobce marně zaslal žalovanému odpověď Krajského soudu v Hradci Králové, kterou žalobce demonstroval obsah a formu poskytnutých informací. Lhůta pro vyřízení věci uplynula podle žalobce nejpozději dne 29. 10. 2021 (počítaje v to i zákonnou lhůtu pro předání věci ministerstvu).
7. Žalobce žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku.

III.

Vyjádření k žalobě a replika

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 11. 2021 uvedl, že mu byla dne 19. 9. 2021 doručena žádost žalobce o informace podle InfZ. Dne 1. 10. 2021 byly žalobci jednak poskytnuty některé požadované informace a současně byl ve vztahu k otázkám 1 až 5 žádosti žalobce odkázán na příslušný orgán, tj. ministerstvo, a byl vyrozuměn o tom, že předmětná agenda nespadá do příslušnosti okresních soudů, nýbrž ministerstva, přičemž žalovaný není informován o probíhajících žalobách ani o způsobu vyřízení. Dne 6. 10. 2021 podal žalobce žalovanému stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ a odůvodnil ji tím, že vyřízení žádosti považuje za nedostatečné, jelikož neobsahovalo konkrétní odpovědi na některé jím položené otázky. Jelikož stížnost neobsahovala konkrétní vady vytýkané žalovanému při vyřízení žádosti, byl žalobce dne 13. 10. 2021 žalovaným marně vyzván k doplnění stížnosti o upřesnění informací, které žádá doplnit, aby žalovaný mohl případně v rámci autoremedury tyto informace poskytnout a žádosti dodatečně zcela vyhovět podle § 16a odst. 5 InfZ, či v opačném případě stížnost se spisovým materiálem předložit nadřízenému orgánu. S ohledem na podanou žalobu již žalovaný žalobce opětovně nevyzýval.
9. Žalobce v replice uvedl, že na žalobě trvá, neboť žalovaný nečinnost neodstranil. Žalovaný opět argumentoval tím, že není příslušný k projednání žalob s odkazem na otázku 2 žádosti. Žalobce znovu odkázal na informace, které mu k jeho žádosti poskytl Krajský soud v Hradci Králové.

IV.

Posouzení věci

10. Vzhledem k tomu, že oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas (žalobce v podání ze dne 3. 11. 2021 a žalovaný ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
11. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, kdy vycházel z obsahu předloženého správního spisu a podání účastníků.
12. Soud předesílá, že podmínka stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla splněna, protože žaloba byla podána dne 1. 11. 2021 a svou žádost o poskytnutí informací žalobce podal dne 19. 9. 2021, kdy dne 4. 10. 2021 měla marně proběhnout lhůta stanovená pro poskytnutí informací dle § 80 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) InfZ v délce 15 dnů od podání žádosti dne 19. 9. 2021.
13. Žalobce v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, když podal dne 6. 10. 2021 žalovanému stížnost podle § 16a odst. písm. c) InfZ, o níž mělo ministerstvo rozhodnout ve lhůtě stanovené v § 16a odst. 5, 8 InfZ. Zda a jak o stížnosti ministerstvo rozhodlo, přitom pro rozhodnutí soudu nebylo relevantní. Soud dodává, že podle ustálené judikatury správních soudů je stížnost podle § 16a InfZ prostředkem ochrany podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, bodů 40 a 46, totiž platí následující (důraz přidán zdejší soudem): *„Dle komentářové literatury „[k] bezvýslednému vyčerpání prostředků k ochraně před nečinností pak dojde v zásadě ve třech případech. Za prvé pokud nadřízený správní orgán v zákonné lhůtě sám nekoná, je možno podat přímo žalobu ke správnímu soudu ve vztahu k nečinnosti podřízeného správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 9 As 76/2007). Žalobou se však nelze domáhat toho, aby nadřízený správní orgán učinil opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 6 SpŘ, nýbrž pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení – rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. 5 Ans 2/2010. Za druhé pokud nadřízený správní orgán sice koná ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a), c), d) SpŘ, avšak podřízený nečinný správní orgán dál setrvává v nečinnosti a nerespektuje nadřízeným správním orgánem stanovené lhůty. V tomto případě již není nutné se opětovaně obracet na nadřízený správní orgán a lze přímo podat žalobu ke správnímu soudu. Konečně za bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany před nečinností je třeba považovat i situaci, kdy nadřízený správní orgán žádost účastníka řízení usnesením zamítne podle § 80 odst. 6 SpŘ (usnesení KS v Plzni ze dne 20. 10. 2006, sp. zn. 57 Ca 61/2006)“ (Jirásek, J. § 79 [Žalobní legitimace a účastníci řízení]. In: Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. Soudní řád správní. 3. vyd. Beck-online). K obdobnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 7. 2015, čj. 2 As 127/2015-24. (...) Z výše uvedeného je patrné, že zákonodárce koncipoval institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) zákona o svobodném přístupu k informacím jako prostředek ochrany proti nečinnosti (srov. Furek, A. § 16a [Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace]. In: Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vyd. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 896). Stížností dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím se žadatel o informaci domáhá odstranění nečinnosti v části jeho žádosti. Proti případnému rozhodnutí o odmítnutí ve zbývajících částech žádosti může žadatel podat odvolání dle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) zákona o svobodném přístupu k informacím je tak možné považovat, co do důvodu jejich podání a režimu vyřízení, za totožné (liší se toliko rozsahem nečinnosti povinného orgánu).“*

14. Procesní podmínky věcného projednání žaloby žalobce tedy byly splněny. Jedinou spornou otázkou přitom bylo, zda žalovaný byl či nebyl nečinný, pokud jde o informace požadované otázkami 1 až 5 žádosti žalobce.
15. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z následující právní úpravy.
16. § 14 odst. 5 InfZ stanoví, že nebrání-li neúplnost nebo nesrozumitelnost žádosti podle § 14 odst. 5 písm. a) a b) InfZ jejímu vyřízení, povinný subjekt v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli [písm. c)], příp. nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [písm. d)].
17. § 15 odst. 1 InfZ stanoví, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
18. Z popsané právní úpravy vyplývá, že povinný subjekt může úplnou a srozumitelnou žádost o informace vyřídit jen třemi způsoby (příp. každou její část odděleně jedním z popsanych způsobů):

a) *ve lhůtě do 7 dnů* ode dne podání žádosti žadateli sdělí, že jeho žádost odložil, protože požadované informace se nevztahují k jeho působnosti [srov. § 14 odst. 5 písm. c) InfZ], nebo

b) *ve lhůtě do 15 dnů* ode dne podání žádosti poskytne informaci v souladu se žádostí [srov. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo

c) *ve lhůtě do 15 dnů* ode dne podání žádosti vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti [srov. § 15 odst. 1 InfZ].

Nečinným může být povinný subjekt jen tehdy, pokud přes uplynutí uvedených lhůt ke dni rozhodnutí správního soudu nepostupoval (být i jen ve vztahu k části žádosti) ani jedním ze tří uvedených způsobů. Jinými slovy zjednodušeně řečeno, aby byla vyloučena nečinnost povinného subjektu, musí všechny části žádosti vyčerpat některým(i) z uvedených třech postupů.

19. Relevantní skutkový stav, tj. průběh řízení o žádosti žalobce u žalovaného, není mezi účastníky sporný.
20. Žalovanému byla dne 19. 9. 2021 podle § 14 odst. 1 InfZ doručena žádost žalobce o informace, jíž žalobce požádal žalovaného mj. o poskytnutí odpovědi na otázky 1 až 5 (dále jen „*sporné informace*“). Žalovaný nevyzval ve lhůtě 7 dnů od přijetí žádosti žalobce postupem podle § 14 odst. 5 písm. a), b) InfZ k doplnění nebo upřesnění žádosti. V téže lhůtě žalovaný ani postupem podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ ani žádost žalobce neodložil z důvodu nedostatku své působnosti. Proto vznikla žalovanému povinnost nejpozději do 4. 10. 2021 sporné informace buď žalobci poskytnout nebo jeho žádost odmítnout § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 15 odst. 1 InfZ. Žalovaný, v rámci stanovené lhůty k vyřízení žádosti žalobce, přípisem ze dne 1. 10. 2021 žalobci sdělil, že požadované informace nemá a odkázal ho na ministerstvo.
21. V projednávané věci je podstatné, že žalobce v žalobě tvrdí, že mu žalovaný neposkytl sporné informace, ani nevydal rozhodnutí o (částečném) odmítnutí jeho žádosti ve vztahu ke sporným informacím. Není sporu o tom, že žalovaný sporné informace žalobci

neposkytl. Klíčové je tedy posouzení soudem, zda přípis žalovaného ze dne 1. 10. 2021 je či není rozhodnutím o žádosti žalobce ve vztahu ke sporným informacím, a to o jejich odmítnutí.

22. Ustálená judikatura správních soudů stanoví, že různá sdělení a odpovědi povinných subjektů na poli zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno posuzovat materiálně ve vztahu k otázce, zda jde či nejde o správní rozhodnutí. Již v rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104, Nejvyšší správní soud dovodil, že „[ú]kon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.)“ (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 -53). Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020-30, v němž kasační soud přehledně shrnul: „Nečinnost je v judikatuře setrvale definována jako stav, kdy nebylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. V rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009 - 76, NSS konstatoval, že podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu chybí i v případech, kdy již učiněný úkon správního orgánu nemá formální znaky rozhodnutí, nicméně podle svého obsahu nepochybně představuje rozhodnutí v materiálním smyslu. Vydání takového formálně nedokonalého rozhodnutí lze tedy napadnout jedině žalobou proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., nikoli žalobou proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. Žaloba na nečinnost tedy nemůže být důvodná, pokud je vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jak plyne i z rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003 - 101, č. 652/2005 Sb. NSS. Podle něj není rozhodné formální označení aktu, nýbrž skutečnost, zda se materiálně jedná o rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, jehož vydání se žalobce domáhá. Skutečnost, zda byly naplněny formální požadavky rozhodnutí, tedy není podstatná pro posouzení, zda zde nečinnost je či není. I podle rozsudku NSS ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, je z hlediska žalobních typů nutno úkon orgánu veřejné moci posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu podle § 65 s. ř. s.“ Proto pokud povinný subjekt žádost odmítne neformálním přípisem, z něhož je jednoznačně patrné, že a proč nebude informace poskytnuta, jedná se o rozhodnutí v materiálním smyslu, a proto je třeba proti němu brojit odvoláním. „Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu proto dovodila, že na takové situace je třeba právě s ohledem na tato specifika pohlížet materiálně, a dospěje-li soud k závěru, že žalovaný subjekt je povinným subjektem, pak i toliko neformální sdělení je věcně soudně přezkoumatelné a lze jej v řízení o žalobě proti rozhodnutí zrušit (rozsudky ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014 - 34, ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 56/2014 - 28). Předpokladem je však vyčerpání opravného prostředku, tedy odvolání, které je rovněž třeba posuzovat materiálně (obsahově), tedy i kdyby byl takový prostředek žadatelem označen jako stížnost na postup podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, obsahuje-li věcné argumenty, je třeba takové podání kvalifikovat jako odvolání (viz bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014 - 35), a rovněž reakci na toto podání by bylo třeba obsahově kvalifikovat jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 256/2019 – 23).
23. Z těchto důvodů soud posoudil odpověď žalovaného ze dne 1. 10. 2021 ve vztahu ke sporným informacím jako rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť sice nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí podle § 15 odst. 1 InfZ, ale je z něj však naprosto zřejmé, že žalovaný vyjádřil svou vůli žalobci sporné informace neposkytnout, to znamená slovy ust. § 15 odst. 1 InfZ „žádosti o poskytnutí informace nevyhovět“, tj. žádost o sporné informace odmítnout. Z přípisu ze dne 1. 10. 2021 je seznatelné, že a proč žalovaný sporné informace

žalobci nechce poskytnout a neposkytne a že žádosti o poskytnutí sporných informací nevyhověl. Odpověď žalovaného ze dne 1. 10. 2021 je sice ve vztahu ke sporným informacím stručná a neobsahuje výrok oddělený od odůvodnění ani poučení, nicméně je z ní jasně patrné, v jaké věci, s jakými účastníky, jak žalovaný rozhodl a proč, a jde tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Sdělení ze dne 1. 10. 2021 je nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., protože má formalizovanou podobu, byť neobsahovalo výrok oddělený od odůvodnění, ale bylo vydáno v rámci formalizovaného postupu, o postupu byla pořízena dokumentace v podobě spisu značky 21 Si 114/2021 a výsledný úkon byl oznámen žalobci jako jedinému účastníku řízení. Nejde sice o rozhodnutí, které by naplňovalo všechny požadavky § 68 správního řádu a § 15 InfZ, avšak to by mohlo být relevantní při přezkumu v řízení podle § 65 s. ř. s., nikoli v řízení o žalobě proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s., kde stačí, že bylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Soud tedy konstatuje, že přípis žalovaného ze dne 1. 10. 2021 ve vztahu ke sporným informacím je podle svého obsahu rozhodnutím o odmítnutí žádosti žalobce v části poskytnutí sporných informací podle § 15 odst. 1 InfZ. Žalovaný tedy není nečinný, neboť o části žádosti, v níž žalobce požadoval poskytnutí sporných informací, rozhodl odpovědí žalobci ze dne 1. 10. 2021. Nečinnostní žaloba žalobce tudíž nemůže být důvodná, neboť žalovaný vydal ve věci samé rozhodnutí, byť toto rozhodnutí nesplňovalo formální požadavky na ně kladené. Skutečnost, zda toto rozhodnutí bylo formálně bezvadné, totiž není podstatná pro posouzení, zda zde nečinnost je či není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003-101, publ. pod č. 652/2005 ve Sb. NSS).

24. Skutečnost, zda žalovaný poskytnutí sporných informací odmítl po právu či nikoli, není předmětem rozhodnutí zdejšího soudu, který řeší výlučně otázku, zda je či není žalovaný nečinný. Soud obecně konstatuje, že jakkoli mylným důvodem může být správní orgán veden při odmítnutí žádosti o informace, nemá to vliv na to, že faktickým odmítnutím poskytnutí požadovaných informací může být zasaženo do práv žadatele a musí mu proto svědčit prostředek právní ochrany proti takovému postupu v podobě odvolání podle § 16 InfZ, resp. žaloby proti správnímu rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. ve spojení s § 16 odst. 5 InfZ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 -53). Dále soud dodává, že jelikož žalovaný v odpovědi ze dne 1. 10. 2021 tvrdil, že požadované sporné informace nemá, i když se svým vymezením k působnosti žalovaného jako povinného subjektu vztahovaly, je nutno sdělení ze dne 1. 10. 2021 považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 InfZ a nikoli odložení žádosti dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.
25. Obiter dictum soud dodává, že stejně tak materiálně je nutno hodnotit obsah podání žalobce ze dne 6. 10. 2021, bez ohledu na to, že ho žalobce označil jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Toto odvolání by bylo podáno včas ve lhůtě podle § 20 odst. 4 písm. b) InfZ ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu, když rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2021 neobsahovalo poučení o oprávněm prostředku. Z obsahu tohoto podání žalobce je zřejmé, že žalobce je nespokojen s tím, že mu žalovaný některé informace neposkytl. Žalobci nemůže jít k tíži, že žalovaný nepostupoval striktně podle § 15 odst. 1 InfZ a nevyhotovil formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti s výrokovou částí, odůvodněním a poučením o odvolání v souladu s § 20 odst. 4 písm. a) InfZ ve spojení s §§ 68a 69 správního řádu. Je tudíž na místě žalobce neprodleně řádně vyzvat k odstranění vad jeho podání postupem podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu a § 20 odst. 4 písm. b) InfZ a následně předložit spisový materiál nadřízenému orgánu dle § 16 odst. 2 InfZ.

26. Pro rozhodnutí zdejšího soudu není právně významné, že žalovaný zjevně posoudil podání žalobce ze dne 6. 10. 2021 v souladu s jeho označením jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. V každém případě totiž žalovaný není ve věci nečinný tak, jak žalobce tvrdí v žalobě, tj. že nevydal rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí sporných informací. Žalovaný toto rozhodnutí totiž vydal a jde o jeho sdělení ze dne 1. 10. 2021. Soud považuje za správné dodat, že si je vědom, že pro účely posouzení splnění podmínek § 79 odst. 1 s. ř. s. (viz bod 13 odůvodnění tohoto rozsudku) považoval podání žalobce ze dne 6. 10. 2021 za stížnost podle § 16a InfZ, byť může jít o odvolání podle § 16 InfZ, kdy v posledně uvedeném případě by nebyly splněny podmínky přípustnosti žaloby žalobce ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Nicméně soud má za to, že pro posouzení přípustnosti žaloby bylo fair vycházet z evidentně shodného přesvědčení obou účastníků řízení o tom, že podání žalobce ze dne 6. 10. 2021 je stížností (nikoli odvoláním), a tím se nevyhýbat meritornímu posouzení otázky, v níž oba účastníci vidí spor.
27. Soud tedy shrnuje, že nezjistil, že by byl žalovaný nečinný, a proto výrokem I rozsudku žalobu žalobce podle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Náklady řízení

28. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem II rozsudku nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. prosince 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu